

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo

Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, M.DC.LXXXIX.

Cap. CLXXVI. Si Princeps Ecclesiæ, vel alteri concedat castrum, vel ciuitatem, utrùm simul censeatur concessisse jurisdictionem; & utrùm talis jurisdictio sit priuatiua? ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98388](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98388)

in quinta limitat. ut in specie casus nostri determi-
nat Menoch. *conf.* 1014. *num.* 3. ubi dicit, conditionem, quæ obligat ad faciendum actum contrarium constitutionibus Ordinis religiosi, esse de jure impossibile, & haberi pro impossibili, quando agitur de legato relicto Ecclesie, vel piæ causæ:
4. † & ideo conditionem variari, & legatum valere, & deberi: ejusdemque sententia est Tiraquell. in tractat. de privileg. piæ causæ, privilegio 75. dicens, quod licet aliàs conditio impossibilis, quam testator putabat esse possibilem, non habeatur pro impossibili, & ideo defuncto testatore legatum quoque deficere, & ita non variari conditionem, sed eam variare dispositionem: per text. singularem in dicto l. *manumisso*, ff. de condit. indebit. hoc tamen fallere in legato relicto piæ causæ, quod non variatur propter conditionem impossibilem, quam testator putabat esse possibilem.

Quod autem testator in casu isto existimavit conditionem esse possibilem, probatur ex eo quod illa impossibilitas non resultat ex aliqua lege universalis, sed ex particulari quadam Ordinis illius constitutione, prohibente acceptationem oneris similium Missarum, quam testator ignorabat, & scire non poterat: † & dum agitur de probanda scientia, aut ignorantia testatoris, inspicendum est quod est verisimile: præsertim quia in dubio præsumitur ignorantia: l. *verius*, ff. de probat. *cap. præsumitur*, de reg. jur. in 6. Quod sine dubio procedit quando agitur de ignorantia statuti particularis, quam quilibet ignorare præsumitur, quia habetur pro ignorantia facti: Alexand. *conf.* 165. *Dubatur*, *num.* 1. *versic. quimò*, lib. 6. Tusch. in verbo, *Ignorantia*, conclus. 10. *num.* 2. Et idem dicendum est de qualibet alia constitutione exteavaganti, non inserta in corpore juris: quia illius præsumitur ignorantia: Geminian. *conf.* 78. *column.* 1. *versic. nec obstat si dicatur*, Tusch. loco citato, conclus. 11. *num.* 5. Gabriel *conf.* 178. *numero* 26. & *numero* 54. & *seq. lib.* 2. † Semper enim debemus potius attendere mentem, & opinionem testatoris, & debet haberi pro vero illud quod testator verum esse credebatur: per text. in l. *quo loco*, §. 1. & ibi DD. maxime Castren. ff. de heredibus instituend. Mantie. de conjectur. lib. 3. tit. 10. *num.* 2. † Nec præsumendum est, quod testator voluerit facere actum frustratorum in re magni momenti, nempe in testamento, quidquid sit in contractibus, ut bene explicat Duran. in tractat. de conditione impossibili. *pari.* 2. *cap.* 1. *numero* 1. & 46. Cum enim res dependeat ex animo & voluntate testatoris, ejus intentio ex conjecturis, & facti qualitate colligitur: *capite* 1. de *presumpt.* lib. 4. §. *puto*, ff. de heredib. instituend. atque ita ultra præcitatos † concludit Cancer. lib. 3. *variatur. resolut.* 22. *numero* 156. ut bene comprobatur dictam distinctionem inter contractus, & ultimas voluntates: dicens hanc esse communem, & veritorem opinionem, nempe quod conditio impossibilis, in contractibus variat dispositionem, non autem in testamentis, & ultimis voluntatibus.

9. Secunda pars dictæ resolutionis probatur ex illa regula generali, quod quotiescumque legatum pium non potest adimpleri in totum, secundum voluntatem testatoris, & sic conditio non est in totum impossibilis, debet adimpleri eo modo quo potest: Craver. *conf.* 1. *numero* 5. & *sequent. versic.*
10. *Secundo respondeo*, † & quando legatum pium factum fuit ad certum usum, si non possit valere ad illum usum, converti debet ad alium similem:
Sanlegerii Tom. II. Pars I.

cap. 3. de testament. l. legatum, ff. de usufr. legat. † Vnde legatum, quamvis factum fuerit ad usum prohibitorum, remanet nihilominus validum, sed onus rejicitur & habetur pro non adjecto: Calde-
detin. *conf.* 343. aliàs 14. de *testament.* Nec displicet distinctio trium casuum, quam affert Petr. de Vbald. in tractat. de canonica Episcopali, *cap.* 7. *n.* 35. Primus casus est, quando ille usus potest adimpleri de jure & de facto: Secundus est, quando potest adimpleri de jure, & non de facto: Tercius casus est noster, quando non potest adimpleri de jure & hoc casu, si talis usus ad quem legatum factum fuit, est licitus & honestus, tunc legatum valet, & convertendum est ad alium finem honestum & licitum: ut bene etiam explicat Monet. d. tractat. de commutat. ultimar. voluntat. *capite* 4. *numero* 120. & *sequent.* † Quod maxime procedit stante consensu hæredum, & requisitione facta per hæredes, qui perebant Missas cantatas converti ad certum numerum Missarum privatarum: ex notatis per Barbof. de Episcop. allegat. 83. *n.* 5. 6. & 8.

Neque audiendus erat unus ex executoribus testamenti, qui volebat dictas Missas, & legatum transferri in conventum, Carmelitarum mitigatorum, qui non prohibentur acceptare similia legata secundum suas regulas, seu constitutiones. Quia quantum fieri potest, voluntas testatoris observanda est, nec ab ejus intentione recedendum: Monet. de commut. ultimar. voluntat. *cap.* 4. *numero* 175. & *sequentib.* Mantie. de conjectur. lib. 3. titulo 3. *numero* 6. † ita tamen ut mutata forma remaneat substantia: Menochius *conf.* 199. *numero* 10. & 11.

Ergo posito quod onus celebrandi prædictas Missas cantatas, non haberetur pro non scripto, quod tamen ita haberi superius demonstratum fuit, locus nihilominus esset conversioni dicti oneris in aliud onus simile, in favorem ejusdem Conventus, ut quantum fieri potest, non recederetur à voluntate & affectione testatoris: & licet quodammodo recederetur à forma, non tamen recederetur mentes Mantie. loc. citat. *n.* 8. Consentiebat quidem hæres huic commutationi, sed quamvis ipse consensum non præstitisset, poterat tamen ad istam commutationem procedi, requirente Ecclesia, cui relictum fuit: † Quia consensus, seu requisitio Ecclesie prævalere debet consensui hæredis: Barbof. de Episcop. dicta allegat. 83. *num.* 6. in fine, *versic. si hæres contradicat.*

Et his rationibus motus Illustrissimus Dominus Vicelegatus, relicto apud eundem Conventum Patrum Carmelitarum discalceatorum legato, Missas conventuales reduxit ad certum numerum Missarum privatarum, quarum fundationis capax est dictus Conventus: & ita fuit executioni demandatum.

CAPVT CLXXVI.

Si Princeps Ecclesie, vel alteri concedat Castrum, vel Civitatem, utrum simul censeatur concessisse jurisdictionem. Et utrum talis jurisdictio sit privativa. Quomodo inter se differant jurisdictio activa, & passiva: Et quomodo Episcopus retineat jurisdictionem universalem in

tota Civitate, quamvis Capitulum exerceat actus jurisdictionales in loco Capituli proprio, vel conducto, & erga personas capitulares, seu in Capitulo habitatas. Quomodo concessio Castro, censeatur facta concessio jure universali, vel particulari. Concessio jurisdictionis facta Episcopo, & ejus Ecclesie, utrum censeatur facta etiam Capitulo.

S V M M A R I V M.

- 1 Concessio per Principem Castro, censeatur concessa jurisdictione cum mero & mixto imperio.
- 2 Concessio Civitatis facta à Principe, censeatur facta privative quoad omnes, quando adest clausula quod nullus alius illam exercere possit.
- 3 Concessio Capitulo nominatione Bajuli, non sit præjudicium jurisdictioni universali Episcopi, sed concessa tantum censeatur jurisdictione passiva, & num. 8.
- 4 Jurisdictio passiva duntaxat censeatur concessa Capitulo, non obstante facultate nominandi Bajulum, quando confirmatio illius spectat ad Episcopum.
- 5 Qui non habet facultatem deputandi Iudicem, seu Potestatem, non habet jurisdictionem activam.
- 6 Jurisdictio inheret personis, & personarum est, in territorio autem consideratur tanquam nebula supra paludem.
- 7 Jurisdictio potest esse separata à territorio.
- 8 Dominium civitatis potest esse unius, & jurisdictione alterius.
- 9 Unus potest habere jurisdictionem in aliquo loco, quoad aliquam speciem; alius autem quoad alias.
- 10 Quando Imperator, aut Princeps habebat jurisdictionem tempore concessionis in aliqua civitate, vel loco, concedendo civitatem, censeatur etiam concessisse jurisdictionem.
- 11 Concessio, vel venditio castri potest fieri tanquam de jure universali, vel tanquam de re particulari: primo casu censeatur concessa jurisdictione cum castro, non autem secundo.
- 12 Concessio Principis multo magis comprehendit jurisdictionem, quando facta est cum clausulis amplissimis.
- 13 Concessio facta Episcopo, & ejus Ecclesie, non comprehendit Capitulum, quod nunquam jurisdictionem exercuit.
- 14 Nomen Ecclesia est ambiguum, & varias habet significationes, sicut nomen Ecclesia Matris.
- 15 Reo sufficit debilitare probationes actoris, quamvis ipse reus suam intentionem plenè non justificaverit.
- 16 Verba ambigua concessionis interpretationem recipiunt ab observantia longissimi temporis.
- 17 Si in concessione ad sit locutio discretiva inter Episcopum & Ecclesiam, appellatione Ecclesie, Capitulum non continetur.
- 18 Ordinarius habet juris assistentiam pro exercenda jurisdictione in toto territorio.
- 19 Manutentio conceditur illi, qui pro se habet juris assistentiam.
- 20 Actus jurisdictionales presumuntur facti auctoritate ordinaria.

- 22 *Causa universalis possessionem conservat per actus particulares.*
- 23 *Actus possessorii facti per antecessorem in beneficiis suffragantur successoribus.*
- 24 *Actus turbativi non nocent Domino habenti universalem jurisdictionem, maxime eo ignorante facti.*

Cum in quadam controversia jurisdictionis inter Episcopum & Capitulum, oppellum fuisset quod aliàs Capitulum deputaverat Bajulum, qui exerceret jurisdictionem super habitantibus in solo Capituli proprio, vel conducto. Dixi ex eo non fieri præjudicium universali jurisdictioni, quæ competeat Episcopo ex antiquis concessionibus Imperatorum, quibus inter cetera cavebatur, quod nullus unquam præter Episcopum in dicto loco, seu Civitate dominum & possessionem haberet. Quando enim Princeps concedit Castum, vel Civitatem, censeatur etiam concedere omnimodam jurisdictionem, ut dicunt omnes DD. in l. 1. ff. de jurisd. om. jud. imò ex tali concessione censeatur etiam translatum merum & mixtum imperium, juxta doctrinam Purpurati in l. finalis num. 161. eod. tit. Quæ jurisdictione censeatur concessa privative tam quoad Capitulum, quam quoad omnes alios, excepto primo Principe, attendita dicta clausula, quod nullus, excepto Episcopo, dominum habeat: quæ verba continent jurisdictionem privativam; Monach. lib. 2. præsumpt. 18. num. 13. Tientacini lib. 1. de jurisd. resolut. 1. num. 2. versicul. hæc sententia opinio.

Ratio autem, cur per dictam deputacionem Bajuli non fuerit factum præjudicium jurisdictioni universali Episcopi, est quia facultas Bajulo concessa respicit jurisdictionem, & administrationem illius passivè, id est quæ coheret solo ipsius Capituli proprio, vel conducto limitatè; in quo Bajulus Episcopi possit jurisdictionem universalem exercere in omnes habitantes dicti loci, nec deo Bajulus Capituli se intromittere valeat, nec Capitulum non competeat jurisdictione in dominum, sed dependenter à jurisdictione universali Episcopi, sic non potest pretendi à Capitulo jurisdictionem activam, sed tantum passivam, videlicet quæ exercetur in solo Capituli proprio, vel conducto: ut explicat Albert. Brun. conf. 120. in princip. lib. 2. post eum Cancr. lib. 3. variar. resolut. cap. 3. de privilegio, num. 410. & sequent. Sed tamen talis jurisdictione passiva dependet à jurisdictione universali Episcopi, ad quem pertinet confirmatio Bajuli ad Capitulum verò sola nominatio. Non potest autem jurisdictio esse apud aliquem, qui non obporet Potestatem, seu Iudicem Loci illius, ad exercendam jurisdictionem, ut testatur Brun. conf. 120. in princip. quia ut dicunt DD. & notatim Barcol. in dicta l. 1. ff. de jurisd. om. jud. jurisdictione inheret personis, & personarum est, licet coheret territorio, & tunc jurisdictione consideratur tanquam nebula supra paludem: & licet possit esse jurisdictio separata à territorio, ut explicat Camill. de Curte in divers. jur. feudali. potest quoque feudum, numero 9. & 10. fol. 21. Quod confirmatur ex notatis per Alexand. conf. 35. numero 1. & 2. libro 4. ubi dicit quod merum & mixtum imperium ac simplex jurisdictione coheret territorio materialiter, sive passivè, activè autem est apud eum, qui per se, vel per Magistratus ab ipso deputatos jurisdictionem exercet.

Qu. & Res. benef. Pars III. Cap. CLXXVI. 127

et. Itaque iurisdicção Episcopi activè & passivè est in toto territorio Civitatis, in solo autem Capituli proprio, vel conducto, iurisdicção respectu Capituli passiva duntaxat est; cum sola nominatio Bajuli spectet ad Capitulum, confirmatio verò ad Episcopum, ut bene per Cancr. dicto cap. 3. n. 412. lib. 3.

- 9 Et licet dominium Civitatis, vel Castri possit esse unius, iurisdicção verò alterius, secundum Bald. in rubric. de ver. divis. Guillem. Benedic. in cap. Rayn. in verb. & uxorem nomine Adelsiam, num. 307. & 308. Castrenf. conf. 56. num. 2. vol. 1. Alexand. conf. 76. num. 6. vol. 2. Covar. in cap. peccatum, part. 2. §. 9. num. 8. de regul. iur. in 6. Hieronym. de Montre. in tractatu de simib. regund. cap. 11. num. 14. † Sicut unus potest habere iurisdiccionem in aliquo loco quoad unam, vel aliquas species & alius in eodem loco iurisdiccionem quoad aliam speciem: Capic. decis. 96. num. 9. Hieronym. de Mont. in dicto tract. cap. 78. num. 14. † Tamen in casu proposito aliud dicendum erat favore Episcopi, tum ex eo quod Imperator concedens Episcopo, & ejus successoribus dictam Civitatem, habebat in ea jura supremi imperii & iurisdiccionis: qua de causa concessa Civitate censetur etiam concessa iurisdicção, ut notat Patif. conf. 20. num. 56. lib. 1. Bald. conf. 245. num. 1. vol. 3. † Præsertim verò quando Princeps concedit Locum, seu Civitatem cum clausulis respicientibus universalitatem: quia si castrum concederetur tanquam ædificium particulare, non contineretur iurisdicção, ut dicit ad longum Patif. dicto conf. 20. num. 50. & sequentib. lib. 1. Cancr. lib. 3. var. resolut. cap. 13. de iurib. castror. num. 30. & 31. Sed in casu, de quo agitur, concessio Imperatoris facta erat jure universali, & cum clausulis amplissimis; & tamen generaliter ex simplici concessione Civitatis etiam iurisdiccionem contineri, multi verius existimant, prout de concessione supremi principis loquens, multi, rationibus probat Roderic. Suar. allegat. 7. num. 9. † Quia concessio Principis largam & liberalem admittit interpretationem: Capiblan. de iur. Baron. pragmat. 8. part. 1. num. 48. ubi propterea concludit iurisdiccionem in tali concessione contineri; maxime stantibus clausulis amplissimis in concessione contentis: Oldrad. consil. 252. n. 8. & 9. cum pluribus aliis citatis per Barbof. de appellat. verbor. c. 41. num. 7.
- 14 Neque obstat poterat Episcopo, quod in quibusdam concessionibus partibus fiebat mentio, quod concessio non solum fiebat Episcopo, sed etiam ipsi Ecclesie, his verbis: Concedimus tibi, & tua Ecclesia: & aliis in locis, Ecclesia Matris: Ex quibus videbatur etiam concessio facta favore Capituli.
- 15 † Quia verum est, quod verbum illud Ecclesia tua, est æquivocum, ut tradit Bellatmer. conf. 20. n. 11. & copiosius Federic. de Senis conf. 296. in princip. Aliquando enim significat Ecclesiam Cathedrallem, cap. clerici, de verbor. signific. Aliquando ad solum refertur Episcopum, cap. novimus, eodem tit. cap. excommunicavimus, penult. vers. damnati verò per Ecclesiam, de heretic. Aliquando verò nomen Ecclesie significat Prælatum cum Capitulo, & omnibus quidem Corpus cum Canonicis constituunt, c. per exceptionem, de privilegiis in 6. cum ibi notatis, & cap. requisisti, de testament. ubi nomen Ecclesie sumitur pro Ecclesia Cathedrali seu principali. Eademque ratione nomen Ecclesie Matris, est ambiguum, & sumi potest pro Episcopo solo, vel Capitulo solo, vel pro utroque conjunctim, ut advertit Gloss. in cap. 1. de sentent. excommunicat. in Clementin.

in verbo, matricem, Barbof. de iur. Ecclesiast. univers. lib. 2. c. 1. n. 18.

Vnde inferitur, quod cum Episcopus esset in possessione privativa iurisdiccionis, & regali, si Capitulum prætenderet excludere Episcopum, debebat suam intentionem concludenter probare, non per probationes æquivocas. † quia reo & possessori sufficit aliquo modo debilitare, & labefactare probationes actoris, Bartol. latè in l. non solum, §. sed ut probari, ff. de novi oper. nunciat. † Ultra quod si aliqua adsit ambiguitas, illa declaratur per longissimi temporis observantiam, cum in dubio pro possessore judicandum sit, cap. cum venissent 6. cum ibi notatis, de institut.

Ultimò res erat extra dubium ex eo, quod in concessione Imperatoris semper aderat discretiva loquutio inter Episcopum, ejusque Ecclesiam, & Capitulum; quæ discretiva loquutio ostendit, dum de Ecclesia facta fuit mentio, Capitulum non esse comprehensum: ut in simili arguit Bertrand. conf. 276. num. 2. vol. 3. part. 1. ubi quod verba debent intelligi in eo sensu, quo per concedentem probata sunt: & de discretiva loquutione, quod ex ea colligitur diversitas dispositionis tradit Merlin. decis. 801. n. 11. & 825. n. 20.

R. P. D.

CORRADO

Piscienfis iurisdiccionis.

Veneris 24. Martii 1654.

PRO D. Præposito informante fuit resolutum, concedendam illi esse maintenancem in quasi possessione exercendi iurisdiccionem in Castro Collis, & in Ecclesia Parochiali Sancti Laurentii in eo sita, ac iuris conferendi, sive instituendi in eadem Ecclesia.

Quia cum ille sit Ordinarius, in ejus Territorio, quod nullius est Diocesis, intra cujus fines est Castrum & Ecclesia prædicta, ut aliàs dictum fuit in Piscien. seu nullius iurisdiccion. 27. Octobris 1584. coram bon. mem. Cantuccio, decis. 803. sub. numero 4. vers. unde in hac causa parte 1. divers. & in alia Piscien. seu nullius iurisdiccion. 16. Decembris 1593. coram Gypso decis. 798. parte 4. earund. habet iuris assistentiam pro se tam quoad iurisdiccionem, ac ejus exercitium, juxta text. in cap. conquente, de offic. Ordin. cap. cum Episcopus, eod. tit. in 6. cap. cum venerabilis, ibique Gloss. in verb. Episcopale ius. & c. de Religiof. domib. & cap. cum persona, in fin. de privilegiis in 6. ac dispositione S. Concil. sess. 14. de reformat. cap. 20. & fuit dictum in Veronen. iurisdiccion. 18. Martii 1596. coram rec. mem. Card. Pamphil. apud Marchef. de commiss. parte 2. fol. 601. Mantie. decis. 322. sub. num. 1. & in recent. decis. 655. num. 2. vers. hoc igitur stante parte 3. & penes Comitot. decis. 26. sub. numero 1. & seq. quàm quoad Beneficiorum collationem, sive institutionem, cap. omnes Basilica, 169. 7. d. cap. conquente, de offic. Ordin. cap. quia diversitatem, de concess. præbend. Rot. in d. Veronen. iurisdiccion. & penes Card. Gavalier. decis. 193. sub. n. 1. Durand. decis. 226. sub. n. 1. vers. quod ius conferendi.

L 4 & c.

20 &c. & decif. 442. num. 1. verf. qua vifa fuit, ac in re- cent. decif. 382. sub num. 1. part. 2. & decif. 41. sub verf. unde confequitur, &c. & feq. parte 5. & decif. 247. sub n. 1. verf. ea moti prapine ratione, &c. cum feq. parte 7.

Quæ quidem juris affiftentia fufficit in iurifdi- ctionibus pto manutione, juxta text. in d. cap. cum perſona, §. fi verò privilegium, in fin. ubi DD. de privileg. in 6. Rot. penes Verall. decif. 306. parte 1. & decif. 205. parte 2. Card. Seraphin. decif. 1499. sub numero 1. verf. unde quemadmodum, &c. ac in d. Ve- ronen. iurifd. sub numero 1. & penes Card. Mantie. d. decif. 322. numero 2. verf. & quod Epifcopus, Cava- ler. d. decif. 193. sub numero 1. & in recent. d. decif. 382. part. 2. & d. decif. 655. sub numero 2. verf. unde ex fola hac affiftentia juris, parte 3. & penes Burat. decif. 140. numero 2. verf. unde cum Epifcopus, ac feq. & Duran. d. decif. 226. numero 2. verf. unde ex fola iuris affiftentia. Etiam Ordinarij Epifcopo in- ferioris, Rot. d. decif. 798. numero 3. verf. quandoquid- dem, &c. cum feq. parte 4. diverf. & penes Card. Se- raph. decif. 1052. & decif. 1402. numero 5. verf. & fuit laicè comprobatum, &c. Mantie. decif. 391. numero 2. verf. unde cum Abbas, Burat. decif. 827. sub numero 1. & Coccin. decif. 46. sub n. 1. verf. & ratio prima parit, &c.

Eoque magis, quia concurrunt plures actus fa- cti, quibus illius quafi poffeffio re ipfa comprobatur, cum in exercenda iurifdictione in dicto Caſtro, ut apparet ex actis, proceſſibus, & ſententijs iudi- cialibus exhibitis de anno 1556. ad annum 1646. & citra, d. cap. conquerente, de offic. Ordin. Rot. penes Card. Mantie. d. decif. 361. sub numero 3. verf. de temporali etiam iurifdictione: & ſan. mem. Greg. de- cif. 325. sub numero 19. verf. probatur autem, &c. & Burat. decif. 219. numero 3. verf. ex ea itaque, & decif. 478. sub numero 2. verf. tum ex diverſis actis, &c. cum feq. parte 4. tom 2. Ac in eadem Eccleſia ex plu- ribus viſitationibus continuatis de anno 1572. ad annum 1634. d. cap. conquerente, ubi DD. de offic. Ordine. 1. §. hanc autem, de cenſ. lib. 6. Rot. decif. 196. sub numero 2. verf. cum viſitatio, &c. parte 2. diverf. & penes Card. Seraphin. decif. 615. sub numero 2. verf. cum viſitatio, & decif. 1008. numero 4. verf. in qua combinebatur, &c. ſan. me. Greg. decif. 304. sub num. 2. verf. cum actus viſitandi, &c. & in recent. decif. 268. sub numero 2. verf. ſiquidem, &c. & decif. 398. num. 4. verf. præterea, parte 1. & decif. 577. sub numero 12. verf. per quod, parte 5. & decif. 118. sub numero 14.

21 verf. proinde, parte 7. Quæ ordinaria ejus au- thoritate factæ cenſentur, Rot. penes ſanct. me. Greg. d. decif. 325. numero 24. verf. cum autem, &c. & in Adrien. iurifdiction. 30. Januarii 1623. coram bon. mem. Pirovano, & comprobatur in decif. 245. num. 4. verf. actus enim, &c. parte 1. recent. tum in conferen- do, ſive inſtituendo in dicta Eccleſia, ac Beneficiis in ea fundatis de anno 1576. 1609. 1625. & 1643. eod. cap. conquerente, de offic. Ordin. cap. ex frequen- ti- bus, & cap. cum veniſſent, in princip. de inſtitu. Rot. penes Burat. d. decif. 214. sub n. 9. verf. quia conferre, & inſtituere, &c. & in recent. decif. 214. sub n. 7. verf. id etiam magis procedit, &c. p. 3.

22 Ac proinde efficacius concluditur, & iuſtifica- tur illius quafi poffeffio, etiam univerſalis, tanquam ab univerſali cauſa proveniens: juxta theor. Bald. in repet. l. 1. sub numero 24. verf. tu dic quod magis eſt conſideranda cauſa actus, quam exercitium ipſius, C. de emancip. liber. & reſpondit Rot. in d. decif. 273. sub num. 2. in fin. verf. verum etiam, & decif. 501. sub numero 3. verf. non obſtat quod non doceatur de poſſeſ-

ſione, &c. parte 2. & decif. 22. sub numero 2. verf. ſed quod Archiepiſcopus, &c. cum feq. parte 7. recent. & penes Burat. decif. 427. sub numero 11. verf. nam ex actibus ſubſequentis, &c. Duran. d. decif. 126. sub num. 3. verf. ex qua inferitur, & Coccin. decif. 134. num. 1. verf. quo titulo. Et propterea facilis manu- teneri debet, juxta text. in §. retinenda, Inſtit. de iur. & l. 1. ac tot. tit. ff. & C. uti poſſidet, Card. Mantie. d. decif. 322. sub num. 2. verf. quod multo magis, &c. Card. Cavalier. d. decif. 226. sub numero 5. verf. præ- terea &c. & Duran. d. decif. 193. sub numero 3. verf. & tanto magis, &c. ac in recent. d. decif. 273. & decif. 382. & d. decif. 501. parte 2. & d. decif. 41. sub num. 1. verf. & hæc ipſa iuris affiſtentia, &c. cum feq. parte 1. Eſto quod actus illi fuerint ab antecedeſſoribus mo- derni Præpoſiti facti, cum ei proculdubio ſuffragetur etiam ad hunc effectum illorum quafi poſſeſſio, quin potius ipſius Eccleſiæ, ut in ſpecie reſpon- dit Rot. penes Coccin. decif. 6. n. 3. verf. cum non ſumum ſit, &c. Burat. decif. 378. sub numero 1. verf. ſed ita quod, cum feq. & in recent. d. decif. 501. sub n. 2. verf. & ceſſat omnis difficultas, &c. p. 2.

Hæc autem quafi poſſeſſio Ordinarii præſentis contrariis actibus turbativis adverſarii, juxta text. in d. cap. cum perſona, §. fin. ubi DD. de privileg. in 6. & reſpondit Rot. penes Card. Seraphin. decif. 471. in princip. verf. nam in tali caſu, &c. & Comm. decif. 26. numero 3. verf. & præſentis debet, &c. cum feq. per tot. & Cavalier. d. decif. 193. sub numero 1. verf. inſuper, & sub numero 5. verf. præterea, cum ſeq. uſque in fin. & d. decif. 382. part. 2. & d. decif. 41. sub num. 1. verf. quæ non ſufficit, &c. & numero 17. verf. ad- mum, p. 5. & d. decif. 247. numero 19. verf. quæ poſſeſſio reſtitum, parte 7. recent. Præſentium conſtitu- rine poſt litem uſque de anno 1584. introductæ, & emanatæ contra Præpoſitum, ſeu Commenda- tarium illius temporis, decif. 803. parte 1. diverf. Vel abſente, ac inſcio Præpoſito, Rot. penes Comm. d. decif. 138. sub numero 12. verf. nam & ſi inter- comteſtes, Coccin. d. decif. 26. sub numero 4. verf. non obſtat, & decif. 560. sub numero 1. verf. quænam ad- teſtes, & d. decif. 655. sub num. 3. verf. præſentem cum Abbas, parte 3. & d. decif. 41. sub numero 1. verf. viſitationes, cum feq. parte 5. Vel eo contradicere ac reſiliente, ad l. 2. ubi Gloſſ. in verb. ſcientia, C. de ſervit. & aqua, Rot. penes Put. decif. 265. num. 3. verf. cum iſtis incorporalibus, & ſeq. lib. 1. & correſt. Rot. d. decif. 803. sub numero 7. verf. tum autem & quæro, parte 1. diverf. & in recent. d. decif. 501. sub n. 4. verf. non obſtat quod affiſtentia iuris, &c. parte 1. & d. decif. 41. sub numero 11. verf. viſitationes, cum feq. & decif. 546. sub num. 15. verf. quia cum actus, &c. parte 5.

Et ita fait reſolutum informante tantum præpo- ſito, altera tamen parte pluries citata, & reſponſa.

CAPVT CLXXVII.

Capitulum concedens prædium in emphy- teuſim tribus perſonis, & illorum decedentibus, cum pacto reverſionis, caſu quo non extraret progenies ex ipſis, utrum extinguitur linea unius ex tribus poſſit Eccleſia petere portionem lineæ extinctæ, an verò alii deſcendentes alterius li- neæ admittendi ſint jure accreſcendi.

SUMMA